

Arrest

nr. 182 791 van 23 februari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Mevrouw de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.02.2014 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene loopt momenteel school aan het [...] waar hij momenteel het zesde jaar TSO Handel afwerkt. Mits maandelijkse voorlegging van een attest dat hij effectief én regelmatig naar school gaat, mag het bevel om het grondgebied te verlaten maandelijks verlengd worden tot 30/06/2014. Na 30/06/2014, of bij niet-voorlegging van dergelijke attesten, dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze verlenging is een éénmalige gunstmaatregel om hem de kans te geven zijn schooljaar hier af te maken en daardoor zijn secundair onderwijs af te ronden. Hieruit kunnen echter geen rechten geput worden, betrokkene dient na de verlenging gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het feit dat betrokkene, bij een terugkeer naar het land van herkomst, zal verplicht worden om zijn legerdienst te vervullen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de militaire dienst te vervullen valt onder de nationale wetten van Iran en geldt voor alle mannelijke burgers. Bijgevolg kan dit element dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Iraanse burgers. Bovendien wordt er geen enkel element aangebracht waaruit blijkt dat de heer K.H. risico loopt op een behandeling die verder gaat dan de behandeling die onvermijdelijk gepaard gaat met een bepaalde vorm van wettelijke straf.

Ook de verwijzing naar de toestand in Iran (waar de toekomst erg onzeker zou zijn, waar er een grote kans bestaat dat het land in een oorlog verwickeld geraakt en voor er in het algemeen ongerustheid heerst) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat betreft het feit dat zijn broer en schoonzus in België wonen; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien, betrokkene bewijst de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - ni. dat betrokkene al sinds 2009 in België zou verblijven, dat hij getuigenverklaringen voorlegt, dat hij goede schoolrapporten zou behalen,

dat hij hard zou werken voor zijn studies, dat zijn kennis van het Nederlands voldoende zou zijn en dat hij een voorbeeld van integratie zou zijn- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“Schending artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Schending artikel 8 EVRM

Schending van de materiële motiveringsplicht

II.1.1. In de bestreden beslissing valt onder andere het volgende te lezen:

“(…)Het feit dat betrokkene, bij een terugkeer naar het land van herkomst, zal verplicht worden om zijn legerdienst te vervullen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de militaire dienst te vervullen valt onder de nationale wetten van Iran en geldt voor alle mannelijke burgers. Bijgevolg kan dit element dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Iraanse burgers. Bovendien wordt er geen enkel element aangebracht waaruit blijkt dat de heer Khonsari Hosseini risico loopt op een behandeling die verder gaat dan de behandeling die onvermijdelijk gepaard gaat met een bepaalde vorm van wettelijke straf.(…)”

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Verwerende partij stelt dat de verplichtte legerdienst in Iran niet zou kunnen aanzien worden als buitengewone omstandigheid daar dit element gaat over de algemene toestand in Iran en dat verzoekende partij geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn.

Verzoekende partij heeft echter nooit gepretendeerd dat haar leven in gevaar zou zijn. Verzoekende partij meent dat zij het slachtoffer zou worden van onmenselijke of vernederende behandelingen.

Doordat verzoekende partij haar legerdienst nog niet vervuld heeft in Iran, riskeert zij te worden gearresteerd bij haar terugkeer naar haar thuisland.

Dit blijkt uit een algemeen rapport van het Ministerie van Buitenlandse Zaken (Den Haag) dd. 27 augustus 2012 (eigen onderlijning) (Cf. Stuk 3):

“Studenten worden geacht binnen zes maanden na de studie alsnog hun dienstplicht te vervullen. Deze periode kan in de praktijk uitlopen wegens vertraging in de administratieve afhandeling. Indien betrokkene zich niet binnen die periode bij de militaire dienstplichtautoriteiten heeft gemeld, wordt hij gezien als dienstplichtontduiker of dienstweigeraar. Iran kent geen vervangende dienstplicht. Gewetensbezwaren worden niet erkend in de Iraanse wetgeving. Volgens artikel 40 van de Armed Forces Penal Law is het ontduiken van de militaire dienstplicht strafbaar met een gevangenisstraf van zes maanden tot twee jaar, of een verlenging van de militaire dienstplicht. Dienstplichtontduikers kunnen voorts te maken krijgen met onthouding van sociale en civiele rechten, waaronder het recht op werk, onderwijs of het opzetten van een eigen bedrijf.

(…)

Het is voor een jongeman in de dienstplichtige leeftijd niet mogelijk Iran te verlaten, indien hij de militaire dienstplicht nog niet heeft vervuld, tenzij een borgsom (150.000.000 IRR, hetgeen ongeveer gelijk staat aan 15.000 USD) wordt betaald. Dit laatste is van belang indien betrokkene in het buitenland wil gaan studeren.”

Bovengenoemde zijn algemeen bekende feiten, waar verwerende partij moet rekening mee houden. Dit vormt wel dergelijk een zware bestraffing.

Dit algemeen rapport toont minstens aan dat verzoekende partij een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan dergelijke zware straffen.

Verzoekende partij wenst te benadrukken dat het, conform artikel 9bis Vreemdelingenwet, erom gaat buitengewone omstandigheden aan te tonen waardoor het ‘moeilijk’ zou zijn de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst. Verzoekende partij meent dat zij dit in casu wel degelijk gedaan heeft.

Bovendien kan zij dus niet tijdelijk terugkeren naar Iran om daarna alhier haar studies af te maken, zonder haar legerplicht te vervullen. Hetgeen wel degelijk aantoonde dat de scheiding van haar broer en schoonzus niet louter een tijdelijk scheiding betreft. In casu is er wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

II.1.4. Verzoekende partij is dan ook van mening dat zij geen schending van artikel 3 EVRM dient aan te tonen, maar slechts buitengewone omstandigheden waarom zij de aanvraag niet vanuit Iran kan indienen.

Verzoekende partij heeft wel degelijk aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn, hetgeen verwerende partij ook lijkt te beaamen.

Het argument van verwerende partij dat verzoekende partij geen persoonlijke bedreiging aantoonde, is dan ook niet afdoende.

Als de algemene situatie, zoals wordt bevestigd in de rapporten, er een is van onmenselijke en vernederende behandeling, dan dient redelijkerwijze afgeleid te worden dat verzoekende partij dergelijke behandeling ook te wachten staat.

Meer nog. De verwerende partij lijkt de algemene situatie te aanvaarden, maar wenst dat verzoekende partij persoonlijke bewijzen aanhaalt. De argumentatie van verwerende partij, namelijk dat de wet op de dienstplicht op alle mannelijke Iraanse burgers van toepassing is, is niet pertinent en verantwoordt al zeker niet waarom dit geen omstandigheid zou zijn die het verzoekende partij bijzonder moeilijk maakt om thans naar haar land van herkomst terug te keren.

II.1.5. In die zin schendt de thans bestreden beslissing artikel 9bis, artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht!"

2.1.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het onderzoek naar de voormelde schending wordt gevoerd in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, nu de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling werd ingediend en beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

3.4. Verzoeker stelt dat hij bij terugkeer naar Iran het slachtoffer zal worden van onmenselijke en vernederende behandelingen en, doordat hij zijn legerdienst nog niet heeft vervuld, zal worden gearresteerd. Hij verwijst naar een algemeen rapport van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 27 augustus 2012 waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan zware straffen.

In de aanvraag heeft verzoeker dienaangaande het volgende gesteld:

“Verzoekende partij is onlangs 19 jaar geworden. Dit wil zeggen dat zij in Iran sinds haar 18 jaar dienstplichtig is. In Iran worden alle mannen bij het bereiken van de leeftijd van 18 jaar in het kader van de dienstplicht opgeroepen om zich te laten keuren, zij moeten zich hiervoor melden bij de militaire autoriteiten. Voor studenten bestaat er een mogelijkheid om in aanmerking te komen voor uitstel van dienstplicht maar binnen de zes maanden na hun studie moeten zij alsnog hun dienstplicht vervullen.

Aangezien verzoekende partij hier studeert in België wil zij een mooie toekomst uitbouwen.

Als zij terugkeert naar Iran zal zij een nieuwe studie moeten aanvangen en na die studie zal zij anderhalf jaar de dienstplicht moeten vervullen.

Verzoekende partij zal dus heel veel tijd verliezen om wat zij hier heeft opgebouwd terug verder te zetten in Iran.

Bovendien is de toekomst voor verzoekende partij in Iran heel onzeker. De politieke situatie is er onzeker, er is een grote kans dat het land verweekt geraakt in een oorlog en de mensen zijn er in het algemeen ongerust over de toekomst in het land.”

In tegenstelling tot wat verzoeker thans stelt in zijn verzoekschrift, heeft hij verwezen naar de dienstplicht niet in het kader van een mogelijk risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, maar in het kader van het feit dat hij gedurende anderhalf jaar zijn dienstplicht zal moeten vervullen.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt geoordeeld:

“Het feit dat betrokkene, bij een terugkeer naar het land van herkomst, zal verplicht worden om zijn legerdienst te vervullen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de militaire dienst te vervullen valt onder de nationale wetten van Iran en geldt voor alle mannelijke burgers. Bijgevolg kan dit element dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Iraanse burgers.”

En verder:

“Bovendien wordt er geen enkel element aangebracht waaruit blijkt dat de heer K.H. risico loopt op een behandeling die verder gaat dan de behandeling die onvermijdelijk gepaard gaat met een bepaalde vorm van wettelijke straf.

Ook de verwijzing naar de toestand in Iran (waar de toekomst erg onzeker zou zijn, waar er een grote kans bestaat dat het land in een oorlog verwikkeld geraakt en voor er in het algemeen ongerustheid heerst) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.”

In de mate dat verzoeker in het verzoekschrift de verwijzing naar de dienstplicht in een geheel ander daglicht stelt, door de gevolgen van het ontduiken van de dienstplicht te benadrukken, moet erop worden gewezen dat hij daarover geen gewag heeft gemaakt, zodat hij dit element niet voor de eerste keer kan inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Verzoekers bewering dat het gaat om algemeen bekende feiten kan hoegenaamd niet worden bijgetreden, temeer nu hij zelf in zijn aanvraag gewoon heeft aangegeven zijn dienstplicht te zullen moeten vervullen bij terugkeer. In die zin is de zinsnede *“Bovendien wordt er geen enkel element aangebracht waaruit blijkt dat de heer K.H. risico loopt op een behandeling die verder gaat dan de behandeling die onvermijdelijk gepaard gaat met een bepaalde vorm van wettelijke straf”* dan ook overtuigend te noemen.

Wat er ook van zij, het rapport waarvan sprake lag niet voor bij de aanvraag, en geeft überhaupt geen klaarheid in de persoonlijke situatie van verzoeker zodat hieruit geen schending kan worden afgeleid van artikel 3 van het EVRM, ook al omdat hij op geen enkele wijze aantoonde dat de bestraffing van dienstweigering –zo hij al zou kunnen doorgaan als dienstweigeraar, hetgeen niet uit het rapport kan worden afgeleid, hij had immers nog niet de dienstplichtige leeftijd op het ogenblik dat hij Iran verliet- in casu zou moeten worden gelijkgesteld met een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Wie zich wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Hierbij dient te worden benadrukt dat een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden in casu evenmin volstaat, zodat verzoeker volledig in gebreke blijft één en ander aan te tonen. Een en ander klemt des te meer nu verzoeker nog in contact is met zijn moeder, zodat hij in alle redelijkheid in staat moet worden geacht omtrent deze problematiek concrete, op zijn persoon betrokken gegevens bij te brengen. Overigens, waar verzoeker stelt dat hij geen schending dient aan te tonen van artikel 3 van het EVRM om buitengewone omstandigheden te kunnen aantonen, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat zij heeft geantwoord op het argument in de aanvraag dat *“een gedwongen verwijdering van verzoekende partij [...] hoe dan ook een schending van artikel 3 EVRM [...] oplevert.”*

Verder toont verzoeker niet aan dat kennelijk onredelijk of onzorgvuldig van de verwerende partij zou zijn om te oordelen dat zij de wettelijke verplichting om de dienstplicht te vervullen, die geldt voor alle mannelijke Iraanse burgers, of de wettelijk bepaalde straf bij dienstweigering, niet ziet als een buitengewone omstandigheid, nu de procedure van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet tot doel heeft toe te laten dat een vreemdeling zich zou kunnen onttrekken aan de wetten die gelden in zijn land van herkomst en met betrekking tot dewelke, zoals hiervoor werd gesteld, niet is gebleken dat zij in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Dat de verwerende partij lijkt te beamen dat er buitengewone omstandigheden zijn, zoals verzoeker stelt, is geenszins uit de bestreden beslissing af te leiden. Verzoeker toont niet aan dat zij persoonlijke omstandigheden eraan in de weg zouden staan dat hij een aanvraag zou kunnen indienen in Iran.

Verzoeker voert ook de schending aan van artikel 8 van het EVRM, stellende dat hij niet kan terugkeren naar Iran om daarna hier zijn studies af te maken, zonder zijn legerplicht te vervullen, hetgeen betekent dat de scheiding van zijn broer en schoonzus niet louter een tijdelijke scheiding betreft.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich richt tegen de volgende passage uit de motivering:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”

Wat betreft het feit dat zijn broer en schoonzus in België wonen; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien, betrokkene bewijst de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is evenwel niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Ver-enigd Koninkrijk, § 67).

In het geval van een vreemdeling die niet eerder tot een duurzaam verblijf werd toegelaten, oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geen toetsing dient te geschieden aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke

afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Een belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

“Betrokkene loopt momenteel school aan het [...] waar hij momenteel het zesde jaar TSO Handel afwerkt. Mits maandelijks voorlegging van een attest dat hij effectief én regelmatig naar school gaat, mag het bevel om het grondgebied te verlaten maandelijks verlengd worden tot 30/06/2014. Na 30/06/2014, of bij niet-voorlegging van dergelijke attesten, dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze verlenging is een éénmalige gunstmaatregel om hem de kans te geven zijn schooljaar hier af te maken en daardoor zijn secundair onderwijs af te ronden. Hieruit kunnen echter geen rechten geput worden, betrokkene dient na de verlenging gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker naar België is gekomen met een visum om zijn familie te bezoeken, samen met zijn moeder. Verzoekers moeder is teruggekeerd maar hijzelf is gebleven. Op 26 maart 2010 werd een bevel tot terugbrenging betekend aan zijn toenmalige voogd. Zelfs zo al kan worden aangenomen dat verzoeker een gezinsleven heeft met zijn broer en schoonzus, dan nog moet erop worden gewezen dat het van meet af aan duidelijk was dat zijn verblijfstoestand bijzonder precair was, en dat in die omstandigheden het vermeende familieleven zich heeft ontwikkeld. Verzoeker, zijn broer en schoonzus wisten dat de verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten een eenmalige gunstmaatregel was om hem toe te laten zijn secundair onderwijs af te ronden. Verzoeker is een inmiddels meerderjarige jongeman wiens moeder, die hem vergezelde naar België, blijkens het administratief dossier is teruggekeerd naar Iran. Uit datzelfde administratief dossier blijkt dat ook na haar terugkeer het contact werd onderhouden. Verzoeker toont niet aan dat hij niet kan worden opgevangen door zijn familie wanneer hij terugkeert naar Iran. De “eventuele tijdelijke verwijdering”, zelfs als zou die een zekere termijn in beslag nemen –bijvoorbeeld omdat verzoeker alsnog zijn legerdienst zou moeten doen, hetgeen het argument was in zijn aanvraag- is in de gegeven omstandigheden derhalve niet in strijd met artikel 8 van het EVRM. Het mag niet uit het oog worden verloren dat verzoeker zich beroept op deze bepaling opdat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf in België kan indienen in plaats van – zoals de wet in beginsel vereist – in zijn land van herkomst en dat staten volgens de rechtspraak van het EHRM het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101). Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

2.1.3. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

*“Schending artikel 9bis van de Vreemdelingenwet
Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel
Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (formele motivering van de bestuurshandeling)
Machtsoverschrijding*

II.2.1. In de bestreden beslissing valt te lezen:

[...]

II.2.2. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“Art.2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art.3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn."

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

II.2.3. De verwerende partij stelt dat de volgende elementen van verzoekende partij tot de integratie behoren, namelijk 'dat betrokkene al sinds 2009 in België zou verblijven, dat hij getuigenverklaringen voorlegt, dat hij goede schoolrapporten zou behalen, dat hij hard zou werken voor zijn studies, dat zijn kennis van het Nederlands voldoende zou zijn en dat hij een voorbeeld van integratie zou zijn- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Bovenstaande voorbeelden van een perfecte integratie worden met andere woorden niet behandeld omdat deze tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Verzoekende partij begrijpt niet waarom bovenstaande elementen tot de gegrondheidsfase zouden horen en niet tot de ontvankelijkheidsfase?

Nergens in de Vreemdelingenwet – ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

De verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij zich schuldig maakt aan 'machtoverschrijding' door te stellen dat bovenstaande elementen tot de 'gegrondheid' zouden behoren, voor deze stelling bestaat immers geen enkele wettelijke basis.

In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij zowel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als de formele motiveringsplicht heeft geschonden.

II.2.4. Verder wordt in de thans bestreden beslissing nog steeds gesproken van artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Wanneer de Vreemdelingenwet erop nagelezen wordt, kan dit artikel nergens teruggevonden worden en moet er vastgesteld worden dat dit niet bestaat.

Met enige goede wil kan er worden begrepen dat het om artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou gaan. Het is echter niet aan de verzoekende partij om uit te zoeken wat de verwerende partij nu juist bedoelt; Zoals hier boven omschreven, moet de thans bestreden beslissing feitelijk EN rechterlijk te kunnen begrijpen!

II.2.5. Bovendien fungeren de elementen qua integratie juist als buitengewone omstandigheid. Aangezien verzoekende partij zo goed geïntegreerd is in onze samenleving is het voor haar thans onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst. Verzoekende partij heeft alhier haar leven opgebouwd en een uitgebreide vrienden- en kennissengroep uitgebouwd. Een eventuele verwijdering van verzoekende partij naar haar land van herkomst zou een nefast zijn voor haar integratie.

Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijk motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!"

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk

met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

In eerste instantie worden verwezen naar de uiteenzetting onder het eerste middel over het onderscheid tussen de ontvankelijkheids- en de gegrondheidsfase in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Daaruit blijkt alvast dat van machtsoverschrijding er geen sprake kan zijn. Er kan immers pas worden gesproken over machtsoverschrijding wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen in casu niet het geval is.

Verzoeker kan wél worden bijgetreden waar hij stelt dat nergens in de Vreemdelingenwet wettelijk wordt vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. Echter, dat hij niet zou kunnen begrijpen waarom de elementen met betrekking tot zijn integratie niet zouden behoren tot de ontvankelijkheidsfase, kan niet worden gevolgd: in de bestreden beslissing wordt immers vooreerst vastgesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Daarenboven vermeldt de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen van integratie, hoewel niet weerhouden als buitengewone omstandigheden, wel kunnen worden onderzocht bij de behandeling van een aanvraag tot verblijf ingediend in het land van herkomst, overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet aannemelijk maken dat een verwijzing naar artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet op een andere bepaling zou doelen, noch dat zij in het ongewisse zou zijn van wat wordt bedoeld met deze verwijzing, die overigens zelfs als overbodig kan worden aangemerkt in het licht van de thans bestreden beslissing waarin over de ontvankelijkheid van de aanvraag wordt geoordeeld. Dat zou zijn tekortgeschoten in het licht van de formele motiveringsplicht gaat dan ook niet op.

Tot slot moet nog worden vastgesteld dat de visie aangaande de elementen betreffende de integratie volledig strookt met de rechtspraak van de Raad van State, die reeds oordeelde dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden geoordeeld. Dat de verwerende partij op onzorgvuldige of onwettige wijze zou hebben gehandeld, kan niet worden aangenomen.

2.2.3. Het tweede middel is evenmin gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS